

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Janem Peroutkou ve věci

žalobce: **V. L. T.**, narozený X.
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X.
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 20, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2026, č. j. OAM-119/ZA-ZA11-HA06-2026,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) se žalobce domáhá zrušení v záhlaví specifikovaného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“) a vrácení věci žalovanému. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že žalobcova žádost o mezinárodní ochranu je podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona

č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), nepřipustná a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

II. Obsah žaloby a ostatních podání účastníků

2. Žalobce v *žalobě* namítal, že napadené rozhodnutí není podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, řádně odůvodněné. Žalovaný zcela nedostatečně posoudil jednotlivé důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Dále podle žalobce mělo dojít k porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 a § 52 správního řádu a § 10a a § 11a zákona o azylu. Napadené rozhodnutí je též v rozporu s Úmluvou o právním postavení uprchlíků, čl. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný podle žalobce nezohlednil novou skutečnost, že žalobce má dluhy. Žalovaný též pochybil, neboť žalobci neudělil doplňkovou ochranu. Žalobci hrozí vážná újma, jelikož se dostal do existenčních problémů, své dluhy není schopen splatit a ve Vietnamu mu hrozí nebezpečí ze strany jeho věřitelů.
3. Žalovaný ve *vyjádření* k žalobě uvedl, že žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení. Žalovaný je přesvědčen, že všechny relevantní skutečnosti podrobně posoudil. Žalobce ve druhé žádosti uvedl stejné důvody jako v první žádosti. Dluhy nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Ani doplňková ochrana neslouží k řešení špatné finanční situace jednotlivců. Žalobce se v případě potřeby může obrátit na státní orgány v zemi původu.

III. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu a řízení o předchozí žalobcově žádosti

4. Dne 1. 2. 2026 žalobce podruhé požádal o mezinárodní ochranu.
5. Dne 5. 2. 2026 žalobce poskytl k žádosti o mezinárodní ochranu následující údaje. Pochází z Vietnamské socialistické republiky a je bez politického přesvědčení. Je svobodný. Nemá žádná zdravotní omezení. Z Vietnamu přijel v červnu 2024 do Maďarska, kde pobýval 2 měsíce. Následně vlakem přicestoval do České republiky, jejíž území již neopustil. O mezinárodní ochranu žádá kvůli dluhu, peníze si žalobce půjčil od nelegální společnosti. Kvůli tomu žádal o mezinárodní ochranu již v předchozím řízení. Důvody druhé žádosti jsou stejné jako důvody první žádosti.
6. Rozhodnutím ze dne 20. 3. 2025, č. j. OAM-1733/BA-BA07-HA06-2024 (dále jen „rozhodnutí o první žalobcově žádosti“), žalovaný žalobci neudělil žádnou z forem mezinárodní ochrany. Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není skutečnost, že v České republice hodlá pracovat a vydělat peníze na své dluhy ve Vietnamu. Věřitelé mu doposud nijak nevyhrožovali. A i pokud by mu vyhrožovali, žalobce mohou ochránit státní orgány ve Vietnamu.
7. Rozsudkem ze dne 25. 8. 2025, č. j. 33 Az 7/2025-26, Krajský soud v Plzni žalobu proti rozhodnutí o první žalobcově žádosti zamítl. Usnesením ze dne 12. 12. 2025, č. j. 7 Azs 192/2025-39, NSS žalobcovu kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítl.
8. Součástí správního spisu jsou: *Informace OAMP ze dne 23. 5. 2025 – Vietnam: Bezpečnostní a politická situace v zemi. Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv a Vietnam: Informace MZV ČR, č. j. 100301-6/2026-MZV/LPTP ze dne 26. ledna 2026, k č.j. MV- 721-1/OAM-2026.*

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

9. V napadeném rozhodnutí žalovaný zrekapituloval údaje, které žalobce uvedl k podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný srovnal důvody pro opakované žádání o mezinárodní ochranu s důvody, které žalobce sdělil v předchozím řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce v obou řízeních žádost o mezinárodní ochranu odůvodnil tím, že chce v České republice pracovat, aby splatil dluhy ve své vlasti. V žalobcově zemi původu nedošlo od projednání první žádosti ani k žádné změně, která by mohla odůvodňovat nové projednání opakované žádosti.

IV. Posouzení žaloby

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. O žalobě soud rozhodl bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
11. Podle § 32 odst. 9 věty první zákona o azylu při posuzování žaloby ve věci mezinárodní ochrany soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy; v tomto rozsahu není soud vázán žalobními body. Žalobce v soudním řízení netvrdil existenci nových důležitých skutečností, které by nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí, a ani soudu není existence takových nových skutečností známa. Proto žalobu posoudil v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích uplatněných žalobních bodů.
12. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná,
podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
13. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
- a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
14. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
15. Žalobcova žádost o mezinárodní ochranu byla již druhá v pořadí, tj. jednalo se o opakovanou žádost ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Odůvodnění správního rozhodnutí v případě zastavení řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat zdůvodněný závěr o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS).

16. Žalobce v průběhu správního řízení výslovně uvedl, že jeho důvody pro podání druhé žádosti o mezinárodní ochranu jsou stejné jako důvody pro podání jeho první žádosti. Žalobce opětovně poukazoval na to, že má ve Vietnamu dluhy u „nelegální“, resp. „černé“ společnosti. V České republice chce setrvat a pracovat, aby splatil dluhy. Soud se dále ztotožňuje se žalovaným v tom ohledu, že snaha o legalizaci pobytu skutečně nepatří mezi okolnosti relevantní z hlediska mezinárodní ochrany. Jak dlouhodobě judikují správní soudy, pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, konkrétně instituty podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 2. 2005, č. j. 7 Azs 197/2004-49, usnesení NSS ze dne 29. 10. 2007, č. j. 5 Azs 74/2007-61, nebo ze dne 22. 9. 2021, č. j. 2 Azs 161/2021-29, či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2023, č. j. 32 Az 37/2021-32, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2024, č. j. 19 Az 14/2024-31). V řízení o první žalobcově žádosti bylo i řádně posouzeno, zda je žalobci namíste udělit doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. Žalobci podle žalovaného nehrozí vážná újma, přičemž vycházel ze zpráv o zemi původu. Žalobce ani v žalobě na žádné konkrétní okolnosti nepoukazuje. Obavy věřitelů nejsou z hlediska naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany relevantní.
17. Soud tak činí dílčí závěr, že žalobce v opakované žádosti netvrdil žádné nové skutečnosti, které by byly relevantní z hlediska mezinárodní ochrany [podmínka 1), resp. 2) zastavení řízení o opakované žádosti]. To žalovaný i v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně odůvodnil.
18. Pokud jde o případnou změnu situace v zemi původu, žalovaný si obstaral *Informaci OAMP ze dne 23. 5. 2025*. Z tohoto podkladu není patrné, že by se od posouzení první žalobcovy žádosti situace v zemi původu nějak změnila a nově by byly dány skutečnosti nebo zjištění, které by svědčily o hrozbě pronásledování nebo vážné újmy. Podklady, z nichž žalovaný vyšel, byly vypracovány poměrně recentně před vydáním napadeného rozhodnutí, přičemž žalobce ve správním řízení ani v žalobě s aktuálností nebo relevancí shromážděných podkladů nijak konkrétně nepolemizoval.
19. I podmínka 3) pro zastavení řízení o opakované žádosti byla splněna. Soud nemá důvod pochybovat o tom, že podklady, z nichž žalovaný vyšel, jsou již zastaralé nebo pro projednávanou věc nerelevantní.
20. Konečně, žalobce v žalobě bez dalšího poukázal na to, že žalovaný porušil § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 a § 52 správního řádu, a § 10a a § 11a zákona o azylu, Úmluvu o právním postavení uprchlíků, čl. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato obecná tvrzení však nelze považovat za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s*

obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“ (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem tyto námitky nedostály. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí opírá. Soud se proto těmito námitkami nezabýval a napadené rozhodnutí přezkoumal pouze v rozsahu řádných žalobních bodů.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

21. Soud uzavírá, že neshledal žalobní námitky důvodnými a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
22. Soud rozhodl ve věci samé bez zbytečného odkladu poté, co provedl všechny nezbytné procesní úkony, a proto nerozhodoval samostatně o návrhu přiznání odkladného účinku žalobě.
23. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. května 2026

JUDr. Jan Peroutka v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.